

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 327/2020
03.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Виолете Тасић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К.бр.154/18 од 03.07.2019. године и Вишег суда у Врању ЗКж1.бр.315/19 од 29.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.06.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Виолете Тасић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К.бр.154/18 од 03.07.2019. године и Вишег суда у Врању ЗКж1.бр.315/19 од 29.10.2019. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К.бр.154/18 од 03.07.2019. године у ставу I изреке окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ и изречена му је судска опомена. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док ће о трошковима поступка суд одлучити посебним решењем. Приватни тужилац ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Истом пресудом у ставу II изреке окривљени ББ је на основу одредбе члана 423. тачка 1) ЗКП ослобођен од оптужбе за кривично дело увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, јер дело за које је оптужен по закону није кривично дело. Одређено је да ће о трошковима кривичног поступка суд одлучити посебним решењем. Приватни тужилац АА је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању ЗКж1.бр.315/19 од 29.10.2019. године одбијене су као неосноване жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Виолете Тасић која је истовремено и пуномоћник противтужиоца АА и жалба пуномоћника приватног тужиоца ББ - адвоката Весне Митић, па је потврђена пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К. бр. 154/18 од 03.07.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Виолета Тасић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи пресуду Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К.бр.154/18 од 03.07.2019. године у ставу I изреке и пресуду Вишег суда у Врању ЗКж1.бр.315/19 од 29.10.2019. године у делу који се односи на окривљеног АА и то тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе, а приватног тужиоца ББ обавезати да окривљеном АА надокнади трошкове поступка.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да дело за које је окривљени оптужен и оглашен кривим није кривично дело, обзиром да радња окривљеног АА описана у ставу I изреке првостепене пресуде, као и у приватној кривичној тужби приватног тужиоца ББ, не садржи све битне елементе кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ за које је овај окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим. Наиме, по ставу браниоца, изрека правноснажне пресуде садржи само објективни услов инкриминације кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, али не и да су инкриминисане речи - коментар окривљеног постављен преко интернета и то друштвене мреже „...“, изнете у намери омаловажавања приватног тужиоца ББ, а која намера је битан субјективни елемент предметног кривичног дела и мора бити садржана у изреци пресуде којом се окривљени оглашава кривим за кривично дело увреда.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог. Ставом 2. истог члана је прописан тежи облик овог кривичног дела - ако је дело из става 1. овог члана учињено путем штампе, радија, телевизије или сличних средстава или на јавном скупу.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у ставу I изреке првостепене пресуде и то да је окривљени АА „... преко интернета и то друштвене мреже „...“, са умишљајем и у стању урачунљивости, увредио приватног тужиоца ББ ..., тако што је након коментара приватног тужиоца: „Срамота што се тај објекат годинама урушава. Место је идеално за хотел са базеном и спа центром“, најпре исти лајковао, а затим објавио свој одговор на коментар приватног тужиоца текстом: „Ко је бре то лопов ... из ... да брине за ...“, при чему је окривљени био свестан свога дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено“, а у време како је то ближе означено у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим.

Наиме, за радњу кривичног дела увреде из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ није неопходно да садржи намеру окривљеног да омаловажи оштећеног и стога не мора бити обухваћена изреком пресуде, осим у случајевима из става 4. члана 170. у вези става 1. до 3. КЗ када, иако није изричито садржана у бићу кривичног дела увреде из става 1. и 2. члана 170. КЗ, по налажењу Врховног касационог суда, улази у њен појам и мора бити обухваћена изреком пресуде. Међутим, како из чињеничног описа радње окривљеног АА, утврђеног у ставу I изреке првостепене пресуде, не произилази да је окривљени увредљиву изјаву дао у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, дакле како се у конкретном случају не ради о ситуацији из става 4. члана 170. у вези става 1. и 2. КЗ, то стога намера омаловажавања не мора ни бити наведена у чињеничном опису кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим. Стога се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева наводи да је у образложењима нижестепених пресуда само констатовано да је изјава окривљеног АА омаловажавајућа са становишта објективног општег схватања, али је при томе изостала јасна оцена суда у којој намери је окривљени поставио наведену изјаву - свој коментар на „...“, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Како ова повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за

заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Виолете Тасић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.**